

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum appetitus gloriæ sit peccatum? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

præsumptio. Præsumptio enim attentat aliquod magnum opus supra suam facultatem. Ad aliud autem respicit magnanimitas, sicut ad materiam qua debite vitur, scilicet ad honorem. Et quantum ad hoc opponitur magnanimitati per excessum ambitio. Non est autem inconueniens secundum diuersa esse plures excessus vnius medij.

Ad secundum dicendum, quod illis qui sunt constituti in dignitate, propter quamdam excellentiam status debetur honor. Et secundum hoc inordinatus appetitus dignitatum pertinet ad ambitionem. Si quis enim inordinate appeteret dignitatem, non ratione honoris, sed propter debitum dignitatis usum suam facultatem excedentem: non esset ambitiosus, sed magis præsumptuosus.

Ad tertium dicendum, quod ipsa solemnitas exterioris cultus ad quemdam honorem pertinet. Vnde & talibus consuevit honor exhiberi. Quod significatur Iac. 2. Si introierit in conuentum vestrum vir aureum annulum habens in veste candida, & dixeritis ei, Tu sede hic bene, &c. Vnde ambitio non est circa exteriorem cultum, nisi secundum quod pertinet ad honorem.

QVÆST. CXXXII.

De inani gloria, in quinque articulos diuisa.

Deinde considerandum est de inani gloria.

- ¶ Et circa hoc queruntur quinque.
- ¶ Primo, vtrum appetitus gloriae sit peccatum?
- ¶ Secundo, vtrum magnanimitati opponatur?
- ¶ Tertio, vtrum sit peccatum mortale?
- ¶ Quarto, vtrum sit vitium capitale?
- ¶ Quinto, de filiabus eius.

ARTIC. I.

Vtrum appetitus gloriae sit peccatum?

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod appetitus gloriae non sit peccatum. Nullus enim peccat in hoc quod Deo assimilatur: quinimo mandatur ad Ephes. 5. Estote imitatores Dei, sicut filij charissimi. Sed in hoc quod homo querit gloriam, videtur Deum

655
Mal. 9. 9
a. 1. 6. 2
cor.

Sec. Sec. Vol. iij.

G

imi-

imitari, qui ab hominibus gloriam querit. Vnde dicitur Isaia 43. Affer filios meos de longinquo, & filias meas ab extremis terrarum: & omnem qui inuocat nomen meum, in gloriam meam creauit eum. Ergo appetitus gloriæ non est peccatum.

lib. 1. non remotè a princ. ¶ 2 Præterea, illud per quod aliquis prouocatur ad bonum, non videtur esse peccatum. Sed per appetitum gloriæ homines prouocantur ad bonum. Dicit enim Tullius in lib. * de Tusculan. quæstionibus, quod omnes ad studia incenduntur, gloriæ. In sacra etiam Scriptura promittitur gloria pro bonis operibus, secundum illud ad Rom. 2. His quidem qui secundum patientiam boni operis, gloriam & honorem. Ergo appetitus gloriæ non est peccatum.

lib. 2. de inu. fo. 3. ante finē libri. Tid habet Aug. in l. 83. 97. q. 3. cir. fin. to 4. ca. 13. in prin. to 5 tra. 82. et 100 non longè a princ. C. 104. non procul a fin. to. 9. ¶ 3 Præterea, Tullius * dicit in sua Rhetor. quod gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Et ad idem pertinet quod Ambrosius dicit †, quod gloria est quasi clara cum laude notitia. Sed appetere laudabilem famam, non est peccatum: quinimò videtur esse laudabile, secundum illud Ecclesiast. 41. Curam habe de bono nomine. Et ad Romanos duodecimo, Prouidentes bona, non solum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus. Ergo appetitus inanis gloriæ non est peccatum.

SED contra est, quod August. dicit §. * de Ciuitate Dei, Sanius videt, qui & amorem laudis vitium esse cognoscit.

RESPONDEO dicendum, quod gloria claritatem quamdam significat. Vnde glorificari idem est quod clarificari: ut Augustin * dicit super Ioan. Claritas autem & decor quamdam habent manifestationem. Et ideo nomen gloriæ propriè importat manifestationem alicuius de hoc quod apud homines decorum videtur, siue illud sit bonum corporale aliquod, siue spirituale. Quia verò illud quod simpliciter clarum est, à multis conspici potest, & a remotis: ideo propriè per nomen gloriæ designatur quod bonum alicuius deueniat in multorum notitiã & approbationem.

Secun-

secundum quod Salustius dicit in Caulinario, Gloria-
 ri ad vnum non est. Largius tamen accepto gloriae no-
 mine, non solum consistit in multitudinis cognitione,
 sed etiam paucorum, vel vnus, aut sui solius: dum
 scilicet aliquis proprium bonum suum considerat, vt
 dignum laude. Quod autem aliquis bonum suum co-
 gnoscat & approbet, non est peccatum. Dicitur enim
 ad Corinthios 1. Nos autem non spiritum huius mū-
 di accepimus, sed spiritum qui ex Deo est: vt sciamus
 quae a Deo donata sunt nobis. Similiter etiam non
 est peccatum, quod aliquis velit bona opera sua ab
 alijs approbari. Dicitur enim Matth. 5. Luceat lux
 vestra coram hominibus. Et ideo appetitus gloriae de
 se non nominat aliquid vitiosum. Sed appetitus ina-
 nis vel vanae gloriae, vitium importat. Nam quodlibet
 vanum appetere, vitiosum est: secundum illud Psal. 4.
 Vt quid diligitis vanitatem, & quaeritis mendacium?
 Potest autem gloria dici vana tripliciter. Vno modo
 ex parte rei, de qua quis gloriam quaerit: pura cum
 quis quaerit gloriam de eo quod non est; vel de eo,
 quod non est gloria dignum, sicut de aliqua re fragi-
 li & caduca. Alio modo, ex parte eius, a quo quis
 gloriam quaerit: puta hominis, cuius iudicium non
 est certum. Tertio modo ex parte ipsius qui gloriam
 appetit, qui videlicet appetitum gloriae suae non re-
 fert in debitum finem, puta ad honorem Dei vel pro-
 ximi salutem.

Ad primum ergo dicendum, quod sicut Augusti-
 nus * dicit super illud Ioan. 13. Vos vocatis me ma-
 gister & domine, & bene dicitis. Periculosum est sibi
 placere, cui cauendum est superbire. Ille autem qui su-
 per omnia est, quantumcumque se laudet, non extollit
 se. Nobis namque expedit Deum nosse, non illi. Neq-
 ue quisque cognoscit, si non se indicet ipse qui no-
 uit. Vnde patet quod Deus suam gloriam non quaerit
 propter se, sed propter nos. Et similiter etiam homo
 laudabiliter potest ad aliorum vtilitatem suam glo-
 riam appetere: secundum illud Matthaei quinto, Vi-
 deant

tr. 58. nō
 mul. pro-
 cul a pr.
 to. 9.

deant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum, qui in cælis est.

Ad secundum dicendum, quòd gloria quæ habetur à Deo, non est gloria vana, sed vera. Et talis gloria bonis operibus in primum repromittitur: de qua dicitur secundæ ad Corinthios 10. Qui gloriatur, in Domino gloriatur. Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat. Provocantur etiam aliqui ad virtutum opera ex appetitu gloriæ humanæ, sicut etiam ex appetitu aliorum terrenorum bonorum. Non tamen est verè virtuosus, qui propter humanam gloriam opera virtutis operatur, vt August. probat in 5.º de ciuit. Dei.

e. 12. cir.
mcd. 10. 5

Ad tertium dicendum, quòd ad perfectionem hominis pertinet, quod ipse se cognoscat. Sed quòd ipse ab alijs cognoscat, non pertinet ad eius perfectionem. Et ideo non est per se appetendum. Potest tamen appeti, in quantum est vtile ad aliquid: vel ad hoc, quòd Deus ab hominibus glorificetur: vel ad hoc, quòd homines proficiant ex bono quod in alio cognoscunt: vel ex hoc quòd ipse homo ex bonis, quæ ipse cognoscit per testimonium laudis alienæ, studeat in eis perseverare, & ad meliora proficere. Et secundum hoc laudabile est, quòd curam habeat aliquis de bono nomine, & quòd prouideat bona coram Deo & hominibus: non tamen quòd in hominum laude inaniter delectetur.

ARTIC. II.

Vtrum inanis gloria magnanimitati opponatur?

656
2. d. 42. q.
2. ar. 4.
art. prac.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd inanis gloria magnanimitati non opponatur. Pertinet enim ad inanem gloriam, vt dictum est *, quòd aliquis gloriatur in his quæ non sunt, quod pertinet ad falsitatem: vel in rebus terrenis & caducis, quod pertinet ad cupiditatem: vel in testimonio hominum, quorum iudicium non est certum, quod pertinet ad imprudentiam. Huiusmodi autem vitia non opponuntur magnanimitati. Ergo inanis gloria non oppo-